

Què tenim per negociar?

«Els precedents de bilateralitat entre Catalunya i Espanya ens diuen que la carta de Torra, Puigdemont i Mas serà inútil per obrir una negociació justa i d'igual a igual»

Torra es reunirà amb Sánchez el 9 de juliol a la Moncloa

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/157688/torra/es/reunira/amb/sanchez/juliol/moncloa>), el primer pas per recuperar la comunicació estroncada a partir de l'1-O. La voluntat de diàleg, per part catalana, sempre hi ha estat, com bé demostren els fets, els fulls de ruta i tots els "plans mestres" haguts i per haver. L'anunci s'afegeix a la carta que el mateix Torra, Puigdemont i Mas han enviat Felip VI, on l'insten a obrir una negociació amb Catalunya, a escoltar i a dialogar (<https://www.naciodigital.cat/noticia/157639/torra/puigdemont/mas/insten/felip/vi/obrir/negociacio/amb/catalunya>).

El gest dels tres darrers presidents que ha tingut el país subratlla l'essència de l'assumpte:

la voluntat de negociació per part catalana és innegable, perquè a Catalunya mai no s'ha tingut por de la democràcia i de negociar. Però ara, el veritable *quid* de la qüestió és quines possibilitats d'èxit tenen aquestes converses. La pregunta fa estremir, vista la situació: amb presos polítics, amb càrrecs electes exiliats, amb intervencions indissimulades, amb revengismes continus, amb el poder judicial actuant amb contundència, ¿quin capital negociador tenen les forces del sobiranisme? ¿Hi ha alguna cosa a oferir a banda d'una immaculada consciència moral?

Els precedents de bilateralitat entre Catalunya i Espanya ens diuen que la carta de Torra, Puigdemont i Mas serà inútil per obrir una negociació justa i d'igual a igual. Els organismes que remenen el poder estatal ni ho volen, ni ho permetran, amb el rei com a cap visible d'aquest rebuig frontal a estendre la mà, a parlar, a demanar perdó de manera irrevocable per haver faltat al respecte a més de dos milions dels ciutadans que diu servir. Felip VI convertit en l'Estat que no es veu, el de "*L'atado y bien atado*", el d'"*a por ellos*" i el de les ràtzies nocturnes per aniquilar llaços grocs, demostrant que el menyspreu realitzat durant l'infame discurs pronunciat el 3 d'octubre de l'any passat

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/139739/felip/vi/avala/repressio/policial/situa/govern/al/marge/democracia?appnav=1>) no era un estirabot.

Aquest divendres, el Rei tornarà a trepitjar Catalunya per inaugurar els Jocs del

Mediterrani. L'educació institucional no ens hauria de privar de fer que no sigui un dia normal, com si no passés res. Perquè res no farà oblidar la violència policial espanyola de l'1-O i les paraules d'un cap d'Estat que beneïa cops de porra i bales de goma, fent sagnar una ferida de la qual encara no ha volgut donar explicacions. Diu Torra que la visita és una "oportunitat que brinda la història per reparar i recosir allò que la violència, la repressió i la persecució contra el referèndum va provocar".

Instal·lat en el bucle històric, el rei demostra que "*la vida sigue igual*", com la cançó. I així segueix regnant, amb un peu a la barbàrie i l'altre a l'amabilitat de façana, desaprofitant una nova oportunitat per demostrar que aquesta democràcia relligada amb un règim monàrquic té alguna mena de sentit per escapar, d'una vegada per totes, del ridícul més espantós.